

Neděle 22.10.2006 – Sbor CB v Praze 3

Text: „Klademe vám na srdce, bratří, kárejte neukázněné, těšte malomyslné, ujímejte se slabých, se všemi mějte trpělivost. Hledte, aby nikdo neoplácel zlým za zlé, ale vždycky usilujte o dobré mezi sebou a vůči všem. Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás.“ (1Te 5, 12-24)

Naše děti si od malička hrály rády na „shromáždění“. Všechno to sborové dění pozorovaly svým dětským pohledem a to, co je nějak zaujalo, napodobovaly. Ze svých gumových hraček si srovnaly doma v chodbě malý průvod a největší postavička, trpaslík, to byl bratr kazatel. Později, když jsme byli v Bystrém, chodily děti občas přímo do sálu, vzaly si kancionál, zpívaly a četly oznámení. Bylo to zajímavé a roztomilé je u toho pozorovat. Děti dokáží dospěle kouzelně napodobit!

Ovšem Kristova církev to není „hra“, ve společenství křesťanského sboru o něco opravdu jde! Zde jde o život, o nový život, zde se zápasí o plnost života, hledá se smysl života!

1. Křesťanský sbor v Soluni

Pavlův dopis křesťanům v Soluni byl napsán krátce po založení sboru v tomto městě. Apoštol chce vědět, jak se tam věřícím daří, proto k nim posílá Timotea, aby mladé křesťany a nové společenství povzbudil. A když Timoteus přiveze čerstvé zprávy, píše Pavel tento dopis. Dozvíme se z něho o křesťanech v Soluni velmi důležité informace. Tento mladý sbor ještě nemá kazatele ani staršovstvo tak, jak to známe dnes. Ale Bůh zde působí svým Duchem a nové křesťany vyučuje a vychovává. A oni jsou učenliví a „tvární“.

Podle čeho se to pozná? Pozná se to podle jejich víry, o které se ví, která „je vidět“, pozná se to podle lásky, podle nových vztahů. Pavel se zmiňuje o tom, že se tito křesťané stali pro svou víru „příkladem všem věřícím v Makedonii a Achaji“. A když se objevily těžkosti a pronásledování, nedali se od víry odvést a všechno protivenství vydrželi (3,3-4.6-8) Také to je zajímavé, že se mají (křesťané) mezi sebou rádi (4,9), i když se před tím neznali...Kdyby už tehdy byly v církvi *vizitace*, mohli bychom tento Pavlův dopis považovat za takovou velmi povzbudivou vizitační zprávu!

2. Křesťanský sbor dnes

Přečetli jsme dnes několik vět ze závěru Pavlova dopisu.

Autor oslovuje křesťany několika výzvami a dává jim nakonec konkrétní rady: „kárejte neukázněné, těšte malomyslné, ujímejte se slabých, se všemi mějte trpělivost!“ Tím apoštol dokresluje obraz církve a my vidíme, že to není elitní skupina perfektních, silných a sebevědomých lidí, ale společenství chybujících a potřebných. Kristova církev se nevejde do škatulek sociologických pojmů. Je to teologická skutečnost! Jak můžeme charakterizovat církev?

a) Boží dílo

Je to Boží dílo. Nikdo z lidí by nedal dohromady tak rozmanité a lidsky nesourodé společenství! V církvi jsou spolu lidé z nejrůznějších koutů společenského spektra, napříč generacemi, s protichůdnými názory a zájmy! Co je přivedlo dohromady? Jsou spolu proto, že se osobně setkali s živým Kristem, přijali Boží odpuštění a dar nového života! Slovy Pavlova dopisu: přijali slovo evangelia ne jako slovo lidské, ale jako Boží! Nechali se Boží milostí vyvést ze svých životních omylů, proher a schémat a nechali se zachránit! Proto je Kristova církev, společenství věřících především *Boží dílo*!

b) Mistrova dílna

V Kristově církvi jsme také v Mistrově dílně. Většinou si po svém obrácení ke Kristu myslíme, že jsme novými lidmi a že už nebudeme mít větší problémy...Když se pak vracíme do reality, přijdeme domů nebo do práce, strašně se divíme, že se nám nedaří žít nově: nedaří se nám milovat, odpouštět, pomáhat...Potřebujeme vědět, že Bůh má s každým svůj plán, který zahrnuje nejen naši spásu, ale také proměnu charakteru, duchovní zrání a zapojení do

nějaké křesťanské aktivity. A to je proces, který trvá dlouho.- Vzpomněl jsem si u toho na broušené sklo a brusičskou dílnu. Několikrát jsem v takové dílně byl a viděl, jak se to dělá. Brusič bere do ruky ták nebo vázu z hladkého skla a nejdřív na něm „nakreslí“ vzor. Nevypadá to nijak zvlášť zajímavě. Ale pak brusič ten určitý kus skla opracovává a ten vzor se postupně dostává do hloubky, do skla. Teprve pak to vypadá zajímavě a může se to líbit...Podobně je to s námi. Když začneme svůj nový život s Kristem, je na nás, na naši povaze nejdřív naznačena taková „kresba“ křesťanského charakteru. Pak si Bůh dává práci s námi a pomocí Slova, Ducha i konkrétních zkušeností prohlubuje ty rysy nového, křesťanského charakteru... A to nejednou „bolí“, to něco stojí.

c) *Škola kázně*

V každém sboru se najde někdo, kdo „vybočuje z řady“ a buď nedokáže anebo se nechce podřídit a přizpůsobit. Zde je na místě laskavé napomínání, kárání, které má dotyčnému pomoci pochopit, že svou nekázní narušuje společenství a vzpírá se Kristu... To se neříká snadno a to se nepřijímá snadno. Ale obojímu se můžeme a máme v církvi učit, to je součást procesu proměny, kterou na nás Bůh koná.

d) *Útočiště zklamaných, malomyslných*

Ve společenství věřících je místo také pro *malomyslné*. Ježíš zval k sobě lidi a přitahoval zvlášť ty, kteří v životě ztratili naději a pro které ani ostatní neměli naději. „*Pojďte ke mně všichni...*“ Lidé, kteří přišli k Ježíši, poznali, že Mu mohou důvěřovat a že Boží Syn před nimi otevírá novou budoucnost. – Ježíš Kristus povolává svou církev k tomu, aby byla takovým „*azylovým místem*“ pro ty, kteří mají *malou dušičku*, kteří ztratili odvahu. Pod dotekem Boží milosti se učí lidé nově důvěřovat, získávají zdravé sebevědomí a mohou se narovnat...A to je pro každého cenné a opravdu moc důležité!

e) *Domov osamělých*

Velikou bolestí mnohých lidí dnešní doby je *osamělost*. Lidé nikoho nemají, nemají „člověka“. Společenství věřících je Božím darem. Zde se může každý setkat s Boží láskou a mezi lidmi najít porozumění, přátelství, posilu...Křesťanský sbor je a může být všem *slabým* takovým domovem a rodinou. Těm, kteří se v životě neprosadili, kteří nestačili s dechem. Lidé mohou být ve společenství církve sami sebou! Nemusí si na nic hrát! Mohou se přiznávat ke svým bolestem, selháním i potřebám a ze zdrojů Boží milosti nabírat pokoj, odvahu, naději i radost.

Závěr. Pán Ježíš povolal k životu svou církev a povolal ji k tomu, aby křesťané předávali dál dobrou zprávu, evangelium. Posílá je k lidem, aby jim ve slovech a činech přinášeli Krista, Boží lásku, ukazovali na zdroj odpuštění a nového života...Bůh chce, abychom žili ve společenství církve evangelium prakticky.

Jsme takovým sborem pro všechny? Jsme rodinou osamělým, azylovým místem zklamaným? Jsme přitažlivou církví, ve které se lidé setkávají s živým Kristem? Nevím. Ale vím tolik, že takovým společenstvím se s Boží pomocí máme a můžeme stát. Taková je Boží vůle také pro náš sbor a Pán Ježíš nás na cestě k tomuto cíli chce doprovázet.

(21.10.2006 – B. Kaleta)